

RİNDANE

İki Aylık Şiir Dergisi

Sayı 2 • Ekim–Kasım 2026

BU SAYIDA

Samanyolu Savaşları 3 <i>Süleyman Aydın</i>	Gönlümün Katarı..... 16 <i>Murat Engizcek</i>
Biz 5 <i>Arif Celali</i>	Akıl Kalp İkilemi..... 17 <i>Özer Ali Namlı</i>
Ey Gönül Gitme Cahil-i Gümrahların İzine..... 6 <i>Hür Ali</i>	Beklenen Düş..... 18 <i>Mehmet Süllü</i>
İnsanlar Geçiyor 7 <i>Mehmet Zeki Dinçarslan</i>	Eylül'ü Sevmem 19 <i>Bayram Toper</i>
Gövdemden Ayrılan Gölge..... 8 <i>Emrah Özçelik</i>	Kendine Özlem..... 21 <i>Müslüm Katrancı</i>
Yâ Büneyyetî 9 <i>Tarık İnce</i>	Dua 25 <i>Hatice Tunca</i>
Kırık Şiir.....10 <i>Tamer Karabulut</i>	Sessiz Adam 26 <i>Şafak Özen</i>
Tahteravalli.....11 <i>Firkatî</i>	Çobankuşu..... 27 <i>Abdullah Karabulut</i>
Saçma 12 <i>Merve Dinçarslan</i>	Pusulâ 28 <i>Mesut Çitil</i>
Sükût.....13 <i>Bekir Uçar</i>	Yaş Yetmiş 31 <i>Hamza Yalçın</i>
Rasyonel Sızı 15 <i>Uğur Öztavlı</i>	

Başlarken

Rindane Şiir Dergisi ikinci sayısıyla karşınızda.

İkinci sayıda bir şeyler söylemek için henüz çok erken. Edebiyatımız, insanımızın hayatını ve dünya görüşünü etkileyen, hayatına ışık olan binlerce satırın, mısranın yanında; bir yandan da senesini tamamlamadan yok olup giden yayınların mezarlığını barındırır görünmeyen köşelerinde.

Bizim ümidimiz, yayın hayatımızın uzun yıllar boyunca sürmesi. Düşünce dünyamızın sanallığın tazyiki altında giderek kalıplaşmaya başladığı bugünün dünyasında bu şiir adacığın modern çağın hiçbir enstrümanına bulaşmamış olsun; tanınırlık, bilinirlik hevesi olmadan şiirin bayrağını kendi hâlinde dalgalandırsın istiyoruz.

Bize sorulan sorular, atılan mesajlar oluyor. “Tanıtım yapmayacak mısınız?” diyorlar mesela. Hayır, tanıtım yapmayacağız. Tanıtım yapmak da bu çağın bize dayattığı kandırmacalardan birisi. Her insanın kendisinin pazarlamacısı olduğu bir dönemde yaşıyoruz. Sosyal medya araçlarıyla yediden yetmişe insanımız bu büyüye kapılmış ve sanal dünya, kendinin reklamını yapan bir insan kalabalığına dönüşmüş. Tanıtımı yapılmayan hiçbir şey kalmamış gibi: kişiler, kurumlar, özel günler, şirketler, dükkânlar...

Hâlbuki bize sarrafın kendini tanıtmaya gerek olmadığı öğretilmişti. Altının değeri, tanıtım yapılmaya da değişmiyordu. Altın olmayabiliriz fakat değerimizi veznetsin diye kimseye başvuracak da değiliz.

Tanıtıyoruz, pazarlamıyoruz, sosyal medyamız yok. Siyasi fikirlerle, dinlerle, inançlarla kimseyi yargılamıyoruz. Herkesin fikrine, zikrine, yüreğinden dökülene saygımız var.

Bu henüz ikinci sayı.

Bakalım bu macera bizi nerelere götürecektir.

Rindane Şiir

Samanyolu Savaşları

Süleyman Aydın

Filistin için

Samanyolu Savaşları-0

Bıçak

Boyuna değil enlemesine bileylenmiş bıçağım
Her akşam ufuk çizgisine bıçak kesigi atarım
Çifte su verilmiştir ama nar sirkesinde
Dövülmüştür taze kan pıhtısında kaç milyon defa
İlk denemesi karınca gözüne batmış diken üzredir
Diyorlar ki kabzası çift başlı kartal işi
Yardımcısı öylesine yaşlı bir ağaçkakandır ki
İşlemiş dolunayın üstüne düşen şimşek izini
Enlemesine bileylenmiş bıçağım
Görevim ufuk çizgisine enine kesikler atmaktır

Samanyolu Savaşları-I

Kar müjdeleyicileri bunlar
Maharetli koşucular
Karanlık çökmeden haberi yetiştirmek için
Güneşi eritmeden getirmek lazım
Ancak karanlıkta büyüyen
Yeni bir fidanın köküne dökcekler
Gece evlerinde gizli işleri var
Mum ışığında işledikleri
El yapımı kağıt para
Öyle keskin ki dişleri
Koparıyorlar altından yapılmış iplikleri
Sabaha kadar kazdıkları
Define mezarıdır
Sabah tekrar koşuya çıkacaklar
Çok yorgunlar belki
Kaç gündür taşıdıkları
Bitmeyen yükleri kar müjdesi
Ağır yükleri bu kadar
Yaşlılıkları bundan
Delişmen yürekleri bundan
Heyecanları ellerinde bundan
Kendileri de bir haber bekliyorlar o yerden
Nihayet o haber geldi
Alınmayacak saatler artık geriye

Biz

Arif Celali

Vurulmuşuz biz...
Ya alınımızın ortasından,
Kahpe pusularda, kurşunla.
Ya da;
Çevrilmiş namlu gibi
Bir çift göz tarafından...
Delip geçmiş yüreğimizden...
Her halde, vurulmuşuz...
Suçumuz sevmekmiş!
Vurmuşlar. Öldü sanmışlar
Halbuki, yeniden dirilmişiz.
Dirilmiş ve yurt kurmuşuz.
Bir sevdaya koyulmuşuz...

Ey Gönül Gitme Cahil-i Gümrahların İzine

Hür Ali

Ey gönül gitme cahil-i gümrahların izine
Dönderir seni yolundan yönün başa çevirir
Gel tamah eyleme münkir münafığın sözüne
Düşürür ahd-i imandan özün boşa çevirir

Ehl-i kamil olan görür nur-u hak didarını
Mektebinden ders alanlar fehmeyley esrarını
Nefs-i şeytana uyanlar unuttu ikrarını
İnanıp lat ü menata yüzün taşa çevirir

Aşğ-ı sadıklar gezer erenlerin dağını
Bülbül-ü şeyda misali bulur gülşen bağını
Dergah-ı Âli'ye gelen görür bahar çağını
Gafil-i nadan olanlar yönün kışa çevirir

Hür Ali'yem anlamazsın muhanetin huyunu
Kalb-i kalleşler ne bilir ehl-i beytin soyunu
Boşuna verme namerde helalinden payını
Haram eder nasibini kokmuş leşe çevirir

İnsanlar Geçiyor

Mehmet Zeki Dinçarslan

insanlar geçiyor önümden
insanlar beyaz
insanlar yoğun telaşlı
insanlar aymaz
cinnet dokunmuş ruhlara
ruhları boğuk
kalpleri atmıyor sanki
suratlar soğuk
sesleri son limitinde
avaze davut
bir sıcak tını duymazsın
kendini avut
hepsinin isteği benden
bir damlacık kan
onu da versem doymazlar
ellerden aman
ya rabbi bana bir yol ver
ümidim yitik
yavaşça sönüyor ferim
hayatım bitik
hepsini yapanlar belli
katiller yüz­süz
canıma kıyanlar ayan
müdafaa sözsüz

Gövdemden Ayrılan Gölge

Emrah Özçelik

Taşları kim koydu bu yolun ortasına,
Kim ayırdı gövdemi gölgemden?
Ben ki caddelerin gürültüsünde bir namlu gibi yürüdüm,
Sustum, çünkü konuşmak teni kirletiyordu.
Burası dervişlerin hırkasını yakıp geçtiği o pazar yeri,
Şimdi derviş dediğin,
Kendi omzunda kendi cenazesini taşıyan bir hamal!
Yüzümüze çarpan bu rüzgâr,
Hangi yolun haritasını siliyor ayaklarımızdan?
Kader!
Uysal bir evcil hayvan gibi kapımıza bağladığımız o vahşi kurt.
Biz onu besledik, o bizim boynumuzu dişledi.
Zamanı bir tırpan gibi sallarken coğrafya,
Bize kalan sadece etimizle savunduğumuz o mevzi.
Hayır, teslim olmak yok bu karanlığa!
Bir şairin öfkesiyle çizildi o dar patika.
Ya bu yolda derviş gibi yanıp kül olacağız,
Ya da kaderi kendi ellerimizle parçalayacağız!

Yâ Büneyyetî

Tarık İnce

Ey emanet-i kübrâm,
Latîf tecellîsi Rahmân ve Rahîm'in,
Âmini icâbet bulmuş en hâlis duamın,
Nidâsı karşılık bulmuş derin sükûtumun,
Ufku rahmete açılan yarınlarımın,
Rızâ makamım...
Umudu en karanlık gecelerimin,
Mührü kalbime vurulmuş kaderimin...

Kırık Şiir

Tamer Karabulut

kırıldı kırılması lazım gelen ne varsa,
üleştik kahramanın boşta kalan kolunu
ne varsa payımıza kancıklık yahut arsa
üleştik ve nihayet buldu herkes yolunu
sen ne güzel tanrısın keşke herkesin olsa

tütün artığı dudak bol küfürlü bir dua
burası yıkık damlar daltabanlar ülkesi
satmadığımız şey değil emekli aylığına
sağolsun ölmeyecek ense kökümde sesi
kadeh kaldırıyor bak rabbisinin adına

doluştuk mabetlere yosun donlu bir güruh
dişimize yapışmış öcalıcı naralar
mimledik gammazladık işte ecdattaki ruh
bilmem hangi kumaştan dava redifli kullar
rabbim senden başkası yetmiyor arınmaya

her ne yana döndüysek önümüzdeydi kible
her neyi murad etsek işte emri bil maruf
değil mi ki sancağı omuzladık hevesle
değil mi ki bizedydi vaadedilen lütuf
bizden başkasını da beklemesindi yusuf

sıyırdım kemiğimden kemirgen rüyaları
ve çıkardım etime gizlediğim ruhumu
sonra sordum sormaya utandığım soruyu
rabbim eşref-i mahlukat dediğin bu muydu

Tahteravalli

Firkatî

şîir büyür, söz büyür, ozan büyür, nam büyür
bahçede gazel büyür, çöpte necaset büyür

büyüyen de eksilir, her şey döner devrine
ama sarmaşık büyür, kucakta bebek büyür

bir amansız akıştır, mevsimler gelir geçer
taç yaprak kemer olur, şımarık çocuk büyür

su damlası göklere, göz kırpar biz görmeyiz
havada bulut büyür, dağdaki rüzgar büyür

pazarda pazarcılar, su serper ıspanağa
anlatılan büyümez, anlatıcılar büyür

dağları deler Ferhat, ah ile yanar Kerem
yürekten sevdâ büyür, tendeki ateş büyür

şu dehrin düzenine, çomak sokasım gelir
kirli sermaye büyür, finans sistemi büyür

demiri bükür işçi, toprağı yarar köylü
şalvarda delik büyür, bankadaki borç büyür

Bedreddin mührü basar, Pir Sultan zindanlarda
dertler yatakta büyür, çırak tezgahda büyür

bu tahteravalliyi, Firkatî kabul etmez
yürek yanar kor büyür, gecede matem büyür

Saçma

Merve Dinçarslan

Kalemin susturucusu firari.

Koparırsam midemden izni,
bulanmadan, dolanmadan,
yazacağım ağız dolusu saçma.

Hudutların işgale yenik mi düşüyor?
Kaç hektar şiir hibe ettin dudaklarından?

Zannettim,
savaş bitti,
galip geldik, gevşedik...
Kirli kaba adamlara yenildik.

Şimdi hangi yurdun bayrağıdır?
Hangi dilde bakıyor, kime sürgün gözlerin?

Sesin Aziz midir?
Sözlerin dinleniyor mu buyruk gibi?

Ve hâlâ temizse ellerin,
yoksa mülteci mahcubiyeti...

Sana Rahmetler, sana selamlar olsun sevgili.

Sükût

Bekir Uçar

Emanet taşıyor canım,
Hiç yoktu dünyada yerim.
Bilmem ki ben doğmasaydım,
Eksilir miydi bir miskal?

Ruhum bu handa misafir,
Kime ışık, kime fener?
Ben susarım da yandığım,
O sesler incitir beni.

Ellerin taşı hiç değmez,
Dostun gülü bir muamma?
Dost yarası iz bırakır,
Sızım sitem değil amma.

Gönül katlanır bu derde,
Mademki her şey emanet.
Gök kubbe altında dönen,
Sessiz ve derin bir minnet.

Kelam ki yaranın dili,
Sızı bu canın sesidir.
O gizli sükût içinde,
Mısralar canın izidir.

Dostun gülüyle kanayan,
Bu kalbe bir hece derman.
Dünyadan geriye kalan,
Sadece yazılan ferman.

Taşın bittiği yerdeyim,
Söz bitti, yol bitti şimdi.
Sorarım kendi kendime:
Can emanet değil, neydi?

Söndü fener, sustu sesler,
Her şey O, sükût içinde.
Ben hiç var olmasaydım ya,
Gücenir mi alem bana?

Rasyonel Sızı

Uğur Öztavlı

Ufuk çizgisi görünce
İnce buz mavisi ağrılar vurur dizkapaklarıma
Gölgem bir karıncanın üzerine düşünce yaşarır gözkapaklarım
Ve gözlerin hakkında alışlagelmiş betimlemeler yapamayacağımı bilmen lazım.
Parmakların ne kadar güzel
Ve beynimin kıvrımlarını seninle doldurmak istemem
Ne denli rasyonel sevgilim?
Kim bilir kaç cigaralık yürüme mesafesinde
Mesafeler kırmızı duvarlar örer dudaklarıma
Annem ağladığı vakit dudaklarım çatlarmış
Şimdilik buraya üç nokta koydum
Üçü de varlığına armağan olsun

Gönlümün Katarı

Murat Engizek

Neyle başlamalı insan bir ömrü inceltmeye
Kime yaslamalı başını
Neyi tembihlediysem kalbime
Ne vakit dediysem neye yarar
Tek celsede pişman ve pırıltılı
Seni anmakla mükellef
Seni hecelemekten sabıkalı
Sana müebbet sana zindan
Sana benzeyen akşamların
Bağımlı yalnızlığından
Birdenbire kusurlu ve sıradan

Öyle yalın öyle endişeli
Varsam yanına sağaltarak yaralarını
Sana telkin sana şükran
Sana kelimelerden bir dağ
Seğirsem gözlerinde doludizgin
Tutuşsam yeleli atlar geçecek yüreğinden
Öyle yalın öyle endişeli

Vay ki gönlümün katarı sen
Ellerin mahir ellerin usta
Çekip çevirmek için beni yeniden

Akıl Kalp İkilemi

Özer Ali Namlı

Siyah bulutların kararttığı günlerde yüreklerdeki şemsi
Bir batı rüzgarı uzaklardan getirdi ruhuma yabancı bu sesi
Derken soğuk fikirler yağmaya başladı yalnızca çıplak bilinçlere
Titredi ruhum bu yabancı kan ulaşırken varlığın hücrelerine
Damarları donduran ne tatlı bir zehir bu nasıl bir uyku
Göğsü delip de kalbi parçaladı aklın zehirli oku
Yürekler bulandı ilk önce, sonra taşladık hep vahiylere
Kaleleri zapt edip birer birer yok ettik tüm neferleri
Ağzımda acı bir zakkum tadı bardağımda irin bulaşmış tuzlu su
Küfrederken geçmişe gönlümde hep bir geçmiş arzusu
Baharları aramaya başladık yalın ayak soğuk sokaklarda
Akli mihenk belledik, kalp kaldı karanlık ve ayazlarda
Gölgelerin izinde aradık baharları getirecek güneşi
Aradıkça kaybettik ve söndü kutup yıldızının ateşi
Akıldır zannederdik karanlık yollarda bir dost, kusursuz
Akıl yalnızca bastonmuş lazımdır onu dizginleyecek bir kalp, kılavuz
O kılavuzda can bulur bir delinin aşkı, bir yetimin merhameti
Sığar mı hiç aklın terazisine yoktan varoluşun kerameti
Dizginsiz akılları çıldırtan bir deryadır bu, sığmaz öyle her kemiyete
Bin akıldan öte bir anlamdır bu dibi olmayan bir derinlikte
Öyleyse bırak kendini kalbin derinliğine gör oradaki fehameti
O fehametle mümkündür ancak kaybedilmiş benliğin fethi
Yalnız arı kalplerin gölgesinde yeşerince olur akıl bize yoldaş
İşte o zaman yürürüm bu yolda engel değildir bana dağ ve taş
Parçalansın artık gök kubbe, yürüsün yıldızlar üstümüze
Göğsüme güneşi sığdırmışım ne yapsın yabancı rüzgarlar bize

Beklenen Düş

Mehmet Süllü

Yıldızlar sayılıyor hâlâ
Bu umut var demektir
Ellerin, sıcak yuvasında duruyor demektir
Gel bir ömür seyredelim
Belki birer isim takarız sevdiklerimize
Yıldızlar da yanar bizimle
Onlara yanmayı öğretiriz
Ardından ver elini bana
Bir düş düşleyelim gözlerimiz kapalı
Ben söyledikçe sen hayale dal
En mutlu olduğun yeri düşün sen
Ben ise köyüme bakayım bir tepeden
Böylece arıyalım öfkeden
Baktık olmuyor, kapıları açarız teker teker
Dokunma yazan yerlere dokunuruz
Basma denilen yerlere basarız
Gel başkaldıralım şu hayatın durağanlığına
Gel bir olalım desem
Gel biz olalım desem
Art arda sıralı kuşlar gibi
Ama gel yeter ki bekletme beni

Eylül'ü Sevmem

Bayram Toper

Eylül'ü sevmem.

Daha ilk gününden, odanın havası ağırlaşır.

Masadaki defterin yeri değişmiş gibi,

Arar dururum neyi nereye koyduğumu.

Kimse girmemiştir içeri oysa,

kapı da kendiliğinden kapanmıştır.

Başka türlü bir ağırlıktır bu.

Ne geçmiş i kurcalarım,

ne de bir iz ararım.

Bilirim; bazı eşyalar yerinde durur da ruhu çekilir.

Bir sandalyenin boşluğu büyür mesela,

halının desenine dalarsın saatlerce.

Akşam olur, şehir her zamanki gürültüsüyle kararır.

Ama o ince, cılız ışık var ya,

sadece Eylül'e ait olan,

gelip masamdaki eski deftere vurur.

Sana söylemediğim ne varsa, orada durur işte.

Sevmem Eylül'ü.

Gidip de biten bir şeyi anlatmaz bana.

Açmaz defterleri tek tek.

Sadece susar.

Ve o susuşun ortasına,

Ne varsa eskiden kalma, sessizce geri gelir.

Toplasın der gibi. Ya da bakıp ah etsin.

Toplamam.

Yüzümü öteye dönerim.

Eylül biter.

Ben kalırım o defterin başında.

Eylül biter.

Ben bitmem.

Kendine Özlem

Müslüm Katrancı

insan bazı şeyleri kaybetmiyor da
öyleymiş gibi yapıyor bazen,
yerini iyi biliyor ama,
gidip almıyor sanki.

ben de seni,
nereye koyduğumu biliyorum:
iki cümlenin arasına,
birinin “neyse” dediği yere.
neyse dediğimiz şeyler
hiçbir zaman neyse değildi zaten.

bir zamanlar dünya
yuvarlak değil de
dönüp dolaşıp aynı yere gelen
bir cümle sanırdım.
yanılmışım.

dünya bir cümle değilmiş,
noktasını insanın koyduğu
uzun bir susmaymış.
ben sana sustum.

ve insan bazı şeyleri unutmuyor,
yalnızca hatırladığı yeri değiştiriyor.
sen mesela,
önceleri aklımdaydın,
sonra bir şarkıda,
sonra bir sokakta,
sonra hiç gitmediğim bir şehirde.

bazı evler yıkılıyor
adresleri kalıyor aklında,
ne tuhaf değil mi?
hiç bir yere gitmeyen bir adresi
yani hiç gidemeyeceğin bir yerin adresini,
hep yanında taşımak.

sen gittin.
gitmek sana yakıştı mı bilmiyorum,
ama kalmak,
bana hiç olmadı.
çünkü kalmak dediğin
bir yerde durmak değilmiş;
o yer gittikten sonra da
orada bulunmaya devam etmiş.
hangi sokağa çıksam
şimdiki zaman yok.
onu da götürmüşsün sen,
kalmamış yani kalacak bir mekan.

bazen bir geceyi açıyorum,
içinden sabah çıkmıyor.
demek ki her karanlığın
aydınlık diye bir niyeti yokmuş.
iyi ki de yok.
çünkü insan
her yarasını iyileştirirse
kendini neresinden tanıyacak?

ben seni artık özlemiyorum.
özlemek,
dönecek birine yapılır gibi geliyor.
sen başka bir şeysin artık:
eksik değil,
çıkarılamayan.

bir insanın yokluğu
nasıl bu kadar yer kaplar
bunu hâlâ anlayamıyorum.
oda aynı oda,
duvar aynı duvar,
ben aynı ben değilim.
demek bazı gidişler
sadece bir kapıyı kapatmıyor;
evin şeklini değiştiriyor.

ev dedim de;
artık kullanılmayan
bir kalp odasında
bir şey devriliyor gibi bazen,
gidip bakmıyorum.
çünkü biliyorum:
bazı seslerin sahibi yoktur,
bazı evlerin kapısı,
bazı insanların dönüşü.

ama dünya hâlâ dönüyor elbette.
herkes buna devam etmek diyor.
bana sorarsan
bu yaşamak değil;
yerinde duramamak.

belki insan da böyledir:
gidemediği için kalır,
kalamadığı için gider,
unutamadığı için değişir.
sonra bir gün
aynaya bakar
ve kendini tanır gibi olur.
işte en kötüsü de bu:
belki de insan,
kaybettiği kişiyi değil,
onun yanındayken
olduğu kişiyi özler.

Dua

Hatice Tunca

Sana söylediğim ne varsa,
Bir çizginin kırılmasını anlatır
Bu düzlemi gezegenler yörünge bilir,
Kuşlar yuvasına götürdüğü saman çöpü
Ben ise dilimden dökülen dua
Gözyaşı döktüğün Kur'an'da...
Kaderi değiştirmeye meyilim var
Oysa bilemem noktalar nasıl yazılır
Bir nida var bilmediklerinizi bilirim diyen...
Uzattığım buğdayın yarısı benimdi
Ve tövbe ile edilen dua...
Dedim ya kaderi değiştirmeye meyilim var
Gel bana ve bir artı biri topla
Bir düş veririm sana...
Hatta gözlerimin rengini bile söylerim
Sen dokunamazsın bakışlarıma
Ben ise mekik dokurum,
İki elimin ayaları arasında
Dedim sana kaderi değiştirmeye meyilim var
Bir uçuşumun delice esen rüzgârıym
Düşürmem yüzümü engebeli arazilere...
Susuz kalmışsam benim suçum, bilirim
Bunca esintiye dayanmaz çorak topraklar...
Gel de dinginleşip melteme dönüşeyim
Dilinden dökülen dua ile
Dedim diyorum kaderi değiştirmeye meyilim var
Hepsinden önce dua kadar ehemmiyetim var

Sessiz Adam

Şafak Özen

Ben herkesi teker teker gömdüm sessizliğime
Mevsimlik rüzgarlar gibi gelip geçtiler hayatımdan
Dışarıda hayat devam ediyor belki
Ama benim içimdeki bütün ışıklar söndü.
Ruhumda kapanmayan, kireçleşmiş yaralar...
Beklediğim bir bahar yok
Sözcükler boğazımda kuruyan katran gibi ağırca çöküyor,
Kendi kuyusunda yankısını dinleyen yalnız bir taş gibiyim
Gözlerimi kapattığımda başlayan o derin ses,
Bana kaybettiklerimin adını değil, hiç var olmadıklarını fısıldıyor.
Ne bir özlem barındırıyorum içimde ne de kırgınlık...
Zaman üzerimden silinerek akıp gidiyor,
Ben ise sessizliğin tam ortasında,
Unutulmanın o huzurlu soğukluğuna çekiliyorum.
Gölgesini dahi yük sayan biriyim şimdi.
Ne soracak bir hesabım kaldı geride bıraktıklarıma
Ne de verilecek tek bir nefesim var yarınlara
Artık kimseye anlatacak bir hikayem yok
Dünya beni çoktan unuttu,
Ben de dünyayı...

Çobankuşu

Abdullah Karabulut

Kırk dağı sıra sıra dizerek
Everest'in üstüne yükledim tek tek
Merih'e yükseldi yeni Everest
Bir hamlede atladım üstüne
Ya Allah diyerek

Elimde dürbün
Aradım seni feza'da
Binlerce feza gezdim
Yıldırımvari
Bir çobankuşu oluyordum hep
Tam seni yakalayacakken!..

Pusula

Mesut Çitil

bir bohçaya sakladım denizi
güzelliği gün batımına
sonsuz karanlığı
bıkmadan usanmadan
delice zıpkınlayan yıldızlar
doluşmadan saçlarına
omzumda bir bohça
bohçada koca deniz
seyrelen saçlarım
ağaran sakalım anlatır ya
bir yudum çay
iyi gelecek yorgunluğuma
martılarda bir telaş başlayacak
gün doğarken batıya doğru
ben çayımı yudumlarken
ellerinde simitler şemsiyeler
sahili arayacak herkes

hoırat ve ekşı bu hasat mevsiminde
unutuldu her bir yemişı dalından
incitmeden toplayan nasırlı eller
ihtiyatlı emeklilerin şaşkınlığında
şımarık ergenlerin arsızlığı filizlenirken
öfkemiz saman alevi
geçecek
buruk hikâyeleri kavruk tenleriyle örsünü ıskalayan çekik gibi
savrulurken boşluğa onca çocuk
yüreğimiz yangın yeri
o da geçecek
işgüzar itfaiyecilerin
korkusuz kabzımalların, uzman pedagogların
kusursuz kortejinde alkış kıyamet

suskunluğumda çağlayan damar
gökkuşağı renkleriyle
oturunca gözbebeklerine
hatırla
bir yol var
parmak uçlarından başlayan
uçurumlara eşik
ardıç gölgesinde
kuş bakışı göremezsın
gölgedeki izleri
kim yolu tutar
kim yola tutunur bilinmez
koştukça daralan
durdukça uzaklaşan
bir başka yol bu
pusulası
yumrulanmış avuçlarda
unutulmuş ama
sen hatırla denizi, gün batımını hatırla
yıldızlar doluşmadan saçlarına
elinde bir bohça
koşmaktan yorulunca
bir yudum çay
iyi gelecek yorgunluğuna

Yaş Yetmiş

Hamza Yalçın

Yaş yetmiş, yolun yarısı eder
Boşa geçtiyse ömür, diğer yarısı keder
Yolu hesaplarken yaştan başlayan gafil
Ömrün bittiği yerde, baştan bir yol daha var

Sahi hiç mi dokunamadın yaralı bir yüreğe?
Kasvetten bunalmışa merhem olmadın mı hiç
Hiç mi okşayamadın bir yetimin başını?
Parmaklarınla o saçı tersten taramadın mı?

Yoksa kırdın, incittin, üstüne tepindin mi?
Mayınlı bir yürekte dikkatsizce gezerek
O da sana kötülük yapmıştı bir zamanlar
Kibrine yalakalık özü akıtmamıştı

Oysa sen de bir zamanlar muhtaçtın birisine
Gözlerin o birisinin bakışına hasretti
Kendi ömründen sana artı ömür vermişti
İçindeki bencillik böyle mi semirmişti

Yaş yetmiş iş bitmemiş
Daha yolun kalanı var
Sorulacak hesabı
Yalanı var, dolanı var

KÜNYE

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Mehmet Zeki Dinçarslan

YAYIN KURULU

Süleyman Aydın, Mehmet Zeki Dinçarslan, Tamer Karabulut

DİZGİ & SAYFA TASARIMI

Yayın Kurulu

WEB TASARIMI

H. Yalçın

YAYIN TÜRÜ

İki ayda bir yayımlanan yaygın şiir dergisi

YÖNETİM VE İLETİŞİM ADRESİ

Göztepe Mah. Dülgerzade Sk. Çelen-4 No:16 D:15 Battalgazi / MALATYA

mdincarslan@gmail.com

ISSN

3149-9732

© 2026 RİNDANE ŞİİR. Bu dergide yayımlanan yazıların her türlü yayın hakkı saklıdır. Kaynak gösterilmeden alıntı yapılamaz. Çıktı alıp okuyabilirsiniz.